

tot 'bekommerden en kleintjes in de genade? Volgens de Ger.Gem.leer wel! Is de H.Geest ineens een andere weg ingeslagen, en leidt Deze niet meer in alle waarheid? Welnu, zulk een bekering is onschristuurlijk, en zulk een algemeen werk van Gods Geest aan te zien voor het bijzondere werk, misleidt er velen! Daardoor werkt U de Geest tégen!

Die ware kennis van de ORDE DES HEILS is zoekgeraakt!

Men tast als blinden naar de wand, en men meent te zien, doch men ziet niets dan waandenbeelden.

Een geest des diepen slaaps is over U gekomen, en hoe kan men in slaap zijnde nog de rechte weg weten? U bent slaapdrongen!

Ontwaakt! Sta op! Keert weder en laat U tuchtigen!

Het Comité Sola Scriptura

7.2 Raad voor de jeugd

Toen ik jong was dacht ik dat de ouderen het wel zouden weten. Je gaat op de ouderen af, en, zij behoren het ook te weten.

Er is mij, toen ik jong was, altijd voorgehouden dat wij een nieuw hart moesten krijgen, d.w.z. bekeerd moesten worden, om zalig te worden. Dat is allemaal goed bedoeld van ouders wanneer zij hun kinderen daarin voorlichten.

Mijn ouders gingen trouw naar de kerk, en mijn vader was ouderling. Ik moest mee, ook al had ik er soms geheel geen zin in, en al begreep ik niets van hetgeen er allemaal gelezen (preeklezen) en/of geprekeerd werd. Het was traditie, en of je wilde of niet, het moest, want het was goed, omdat je ouders dat wilden. Ik voelde mij soms echt opgelaten, elke week zo'n driemaal naar de kerk, en dan nog catechisatie, en daarbij nog de vele keren dat thuis uit de Bijbel werd gelezen, en er over werd gesproken.

Met een jaloeerse blik keek ik wel naar vriendjes die nooit naar de kerk hoefden van hun ouders. Zij konden altijd heerlijk spelen en zaten niet in die dwangbuis waarin ik moest gaan. Ik snakte er naar ooit uit dit systeem verlost te mogen worden, en zag uit naar de tijd dat ik van die zinloze traditionele sleur zou verlost zijn of worden.

Ik geloofde echt wel dat ook ik een nieuw hart moest krijgen, en ik dacht daar als kind wellicht wel méér over na dan anderen. De dood en het sterven hadden grote indruk op mij gemaakt, en de geschiedenissen van de Bijbel interesseerden mij zeer. Op de school en zondagsschool scoorde ik met mijn Bijbelkennis altijd het hoogste van al mijn leeftijdgenoten. Er was een schoolvriendje wiens vader was gestorven, en, ik weet het zeker dat ik dikwijls méér pijn daarover droeg in mijn hart dan hij. Wanneer de dag om was en ik 's avonds naar bed ging, bad ik altijd gewoontegetrouw, en dan moest ik dikwijls huilen. Huilen om mijn leven, om mijn gemis, om mijn afstand van die 'God' welke ik niet kende. Een onbeschrijflijke leegte gevoelde ik in mijn nog jonge leven. Ik zocht naar het doel van het leven. Ik probeerde die leegte met allerlei dingen te vullen. Ik was technisch en deed aan allerlei technische hobby's. Stiekem luisteren naar die 'mooie' muziek waarnaar wij niet mochten luisteren. Ik ging naar rally's en autoraces. Bromfietsen opvoeren en hard rijden. Maar toch, maar toch, géén

rust, géén vrede, leegte en onvrede. Kerk-gaan, nee, dat kon mij nimmer bekoren. Als een loden last hing dat 'vrome spel' om mijn nek, en, eigenlijk schaamde ik mij zelfs voor andere mensen om naar de kerk te gaan waar al die zwarte mensen samenkwamen. Ik geloofde wel van mijn vader dat hij echt bekeerd was, en dat hij ware vrede met de Allerhoogste had verkregen. En dát wilde ik ook wel heel graag hebben. Maar..... de entourage en kerkelijke rompslomp vond ik maar niks. Ik plaatste dan ook hele rijen vraagtekens achter de betekenis en het zinvolle van het naar de kerk gaan. Ik hoorde dikwijls al die zwarte mensjes tegen mijn vader praten over allerlei toestandjes, tekstjes en versjes die zij van Boven ontvangen zouden hebben, maar kon er in mijn hart niet veel van geloven. Nee, daar was niets begeerlijks aan.

Ik wilde wel aan allerlei andere sporten en vermaken deelnemen, maar dat mocht natuurlijk niet van thuis. En dat liet ik dan ook wel achterwege, maar niet gewillig. Ik zocht, ik probeerde, ik beproefde alles wat maar enigszins geluk afstraalde, of ik daarin de vulling zou vinden voor dat lege gevoel in mij. Vooral de zondag was een ware straf voor mij. Dan mocht ik niet fietsen, niet ver weg, niet uitgaan, etc. Het was tweemaal naar de kerk lopen, catechisatie, eten, slapen, en verder niets.

Nu ja, je schikte je maar in je lot, en er waren gelukkig nog meerdere kameraden die in dezelfde tredmolen ronddraaiden. Je maakte er maar wat van.

In de tijd dat ik zo liep, moest ik evenwel dikwijls huilen op mijn bed vanwege mijn uitzichtloze situatie. Ik voelde de drang om mij te moeten bekeren, maar kon en wilde niet. Ik zag wel dat dit leven eindig, kortstondig en weinig zinvol was wanneer ik niet het nieuwe leven zou verkrijgen. Ik zocht en worstelde, maar zakte steeds dieper weg, en de afstand tussen de hemel en mij scheen steeds groter te worden.

In vertwijfeling vroeg ik mij wel af of zo iemand als ik überhaupt ooit nog wel bekeerd zou kunnen worden. Voor anderen zou dat nog wel kunnen, maar voor mij, die zoveel van de Bijbel wist, en daar toch niets goeds mee deed, ja er van walgte in het diepst van mijn hart; nee, dat kon niet meer.

En toch is dat grote wonder ook in mijn leven gepasseerd. Wat ik niet verwacht had kwam totaal onverwacht, ongezoekt, ongevraagd, als in een ogenblik tijds. Het onmogelijke werd mogelijk, en het zo ver van mij verwijderde werd mij als in de schoot geworpen.

Ik had mij allerlei voorstellingen gemaakt van het bekeerd worden, en dacht dat, indien de Schepper mij ooit zou willen aannemen als Zijn kind, het dan zó en zó zou gaan. Maar nee, dat ging alles geheel anders. Wat ik op dát moment onderging en gevoelde was wel zó overweldigend, dat het in woorden nauwelijks is te beschrijven. De gift van vrije gunst en het gevoel van verwondering laat zich slechts omschrijven als een stilheid en aanbidding in vrede en vernieuwing van ongekende hoogte.

Op dat onvergetelijk moment toonde de Allerhoogste mij mijn totale levensloop; als in een sneltreinvaart flitsten mijn levensjaren langs mij heen als een openstapel van zonden. Een klomp ongerechtigheid, waarvan ik moest walgen. Totaal verwerpelijk, niets aangenaams, vijandig tegenover mijn Schepper, en in het diepst van de zaak ook vijandig tegen mijzelf en mijn eigen heil. Hoe kon en hoe had ik ooit het mij aangeboden heil kunnen verwerpen! Hoe dom en ongelooflijk onwijs had ik gehandeld tegenover een goeddoend Wezen! Dat brak mijn hart aan stukken, en ik kronkelde in

mijn bed, en was doornat van het zweet. Welk een gruwelijk monster was ik, en welk een liefderijke 'God' was Hij.

Een onoverbrugbare afstand! Toen bezweek ik bij het zien van Zijn gewilligheid, mij altijd de helpende hand te hebben voorgehouden, die ik steeds geweigerd had. Ik keurde mijzelf het leven onwaard, en riep uit dat de Allerhoogste géén recht zou doen wanneer hij mij nu nog zou aannemen zoals ik was en geleefd had. En, zou ik nog tien levens krijgen, ik zou ze alle tien weér verknocien!

Ik werd stil, mijn lichaam was uitgewerkt, mijn geest was het eens met het rechtvaardig oordeel dat ik definitief het verderf waard was, ja dat de Rechter van Hemel en Aarde geen recht zou doen wanneer ik niet mijn eigen verdiend vonnis zou ontvangen. Ik wilde ook niet dat Hij om mijnentwil Zijn recht zou buigen.

In afwachting op de voltrekking van het rechtvaardige vonnis, menend dat mijn laatste levens uur had geslagen, gebeurde er iets bovennatuurlijks en onverwachts. Wat ik nooit had kunnen denken..... gebeurde! Diezelfde rechtvaardige Schepper toonde mij, in de belofte van het Evangelie, dat Hijzelf een weg had uitgedacht om mij en anderen te kunnen behouden, waarin ik als vijand met Hem verzoend kon worden, en Hij met behoud van Zijn eisen en rechten mij kon aannemen tot Zijn kind.

Hier werd ik overgoten met hemelse zalfolie in de diepe wonden van mijn geest, en zag ik in de belofte van het evangelie hoe de Schepper gezorgd had in Zijn Zoon, de Messias en Verlosser, voor een weg tot behoud, niet alleen voor anderen maar ook voor mij. Er rees hoop, kracht, geloof en zekerheid in mij. Ik fleurde op, ik greep moed, ik voelde nieuw leven afdalen, nieuwe kracht in mij oprijzen. Ik voelde alles nieuw worden. De afstand tussen de hemel en mij was weg, de toorn van 'God' was veranderd in vrede, in gunst, in onuitsprekelijke liefde.

Mijn totaal verzondigde jeugd werd en was vernieuwd gelijk als van de arend. Ps.103:5.

Ik keek met verwondering om mij heen, naar mijn handen en mijn lichaam. Alles was nieuw geworden, alles was eens Anderen geworden. Hij werd mij geschonken, en ik had mij onvoorwaardelijk -na overbuiging- overgegeven aan die Middelaar Gods en der mensen, die ik toen nog Jezus of Christus meende te moeten noemen (later kwam ik er achter dat Zijn ware naam in het Grieks is Yashua ha Messiah en Kurios).

Nooit verwacht, nooit gedacht, maar wél gekomen! Alsof ik water zag branden, alsof de regen van beneden naar boven ging, alles zó wonderlijk; ik lag daar in volkomen vrede!

Wat ooit een last was, werd toen een lust! Vanaf dat ogenblik werd het een kinderlijk volgen en vragen om hemelse leiding: Wat wilt Gij dat ik doen zal? Maar, er was ook de vaste toezegging, uit Ps.32 dat Hij mij zou onderwijzen van de weg die ik gaan zou, en Hij mij raad zou geven, en Zijn oog op mij zou zijn. Er was als een heilige stem die zei: Klopt en u zal worden opengedaan, zoekt en gij zult vinden! Toen pas begon in mij het wáre zoeken en kloppen met een aandrang zoals ik nog nooit had gevoeld (door Zijn Geest in mij), waarop de hemeldeuren zich openden en er stromen van vrede afdaalden in mijn hart, gepaard met een onuitsprekelijke liefde en geheiligde kennis, met heerlijke vreugde en mededeelzaamheid aan anderen.

Daaruit ontsproot de vaste keus uit heel mijn hart en uit al mijn zinnen, zodat ik hardop zei: Dit wil, dit zál ik doen, ik zoek uw zegen, bij U o Bron van licht en troost! Eer ik het wist zette zich mijn ziel op de wagens van Zijn vrijwillig volk, in die dag der heirkraft! Die dag is onvergetelijk, onuitwisbaar uit mijn geheugen! Dit was hét grote keerpunt in mijn leven! Veeleer zou een geleislaaf het uur van zijn vrijlating kunnen vergeten, dan dat mijn ziel déze driewerf gelukzalige ure van verlossende liefde zou vergeten! Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijn. Hoe groot zijt Gij!

En nu toch zeker wel naar de kerk!

Ja, ook ik ben een kind van mijn tijd. Ook ik meende in de kerk te zullen vinden wat mijn geest kon verkwikken. Helaas, helaas! De kerk werd mijn grootste vijand, en heeft het waarachtige leven Gods in mij trachten te vermoorden. Wat in mij afgebroken had moeten worden, werd in de kerk opgebouwd, n.l. eigen vroomheid en eigenwillige godsdienst. Wat in de kerk opgebouwd had moeten worden, n.l. het geloof en de opwas in de genade en kennis van de Heiland, werd afgebroken, en wel door de terminologie als b.v. 'zien is nog geen hebben', en 'bedekte schuld is nog geen vergeven schuld', etc.

Hetgeen mij van Boven was geschonken werd door de kerkelijke rechtbank nog als onvoldoende beoordeeld: zie er nog wat bij te krijgen!

Het ongeloof werd met de paplepel ingegoten, en het ware leven probeerde men te smoren. Nu moest ik toch wel in het zwart gekleed gaan, nu moest ik toch wel lid worden. Nu moest ik ook die gezelschapstermen overnemen en tonen in gelaat, gepraat en gewaad dat ik een pelgrim was.

Helaas, ik kon, net als de jonge David, niet in Sauls harnas gaan, niet meedoen met al dat kerkelijk gedoe en vroom gepraat. Ik wist dat ik zou huichelen als ik wél mee zou lopen in deze vormendienst. Ik meende in de kerk mijn broeders en zusters te zullen vinden, want nu ja, dáár zat toch het vrome volk, en zij zouden het moeten weten. Daar zaten toch Gods kinderen die het van Boven geleerd hadden, en die voor mij de 'ingewijden' waren. Ik zag hen aan als 'heiligen' en 'eikenbomen der gerechtigheid'.

Maar wat een ontzuivering alom.

Ik hoorde 'kinderen van God' praten over allerlei zgn. 'toeleidende wegen' waar zij zelf in gelopen hadden, en waarin zij meenden toen reeds een kleintje in de genade te zijn. En anderen die slechts onder wat algemene overtuigingen liepen werden door hen reeds 'kleintjes en 'bekommerden' genoemd, waarmee het wel goed zou aflopen, daar niet iedereen tot die zekerheid komt.

O, welk een tegenstrijdige dingen kwamen mij ter ore. Zou de Allerhoogste dan met mij bedrieglijk hebben gehandeld, door mij van ál die eigenwaan en eigenwillige godsdienst volledig af te snijden, en mij in Zijn Zoon over te planten en een nieuw schepsel te maken? Was dat voor ánderen niet nodig? Behoeften zij de Verlosser niet te kennen? Nee, alom hoorde ik dat 'Christus de meest verborgen persoon was', en dat het niet nodig was Hem te kennen met bewustheid van vergeving der zonden. Men moest er wel naar staan, dat wel, maar Hem kennen, nee, dat behoort tot het welwezen, daar er nog een lagere trap van het geloof zou zijn, óók zaligmakend.